

ตอนที่ ๑๔

ส่งเด็กกลับบ้าน

วันนี้ เด็กๆ รู้สึกแปลกใจ ที่เห็น เคน ตื่นแต่เช้า รีบลุกออกจากที่นอน จัดเตรียมข้าวของ เหมือนจะออกไปเดินป่า

“เคนจะไปไหนแต่เช้า?” โสณน้อย ถาม ขณะที่ ลังซ์ ยื่นมือไปหยิบก้อนหิน ออกจากผนัง มองเห็นรูเล็กๆ แล้วแนบตาข้างขวา มองออกไปข้างนอก

“ฉันจะไปธุระ กับพวกช่างนอกนั่นสักหน่อย ระหว่างที่ฉันไม่อยู่ พวกเขหาอะไรกินกันได้นะ กว่าฉันจะกลับก็ค่ำ” เคน พูดเสร็จ ก็รีบออกไป รวมกับคนป่าสองสามคน แล้วพากันเดินเข้าป่าไป

ตกเย็น เคนกลับมา เล่าให้พวกเด็กๆ ฟังว่า เขาได้รับแจ้งข่าวร้ายจาก จาคู เมียของเขาหาย ออกจากบ้านไปสองวันแล้ว ยังไม่กลับ จาคู บอกว่า เมียของเขา อาจถูกปีศาจจับไปได้ และขอร้องให้เคนออกช่วยตามหา ถ้าเคนปฏิเสธ เขา กับเพื่อนๆ จะออกไปตามหากันเอง แต่ขอให้เคน สอนเวทย์มนต์ให้

คืนนี้ ท้องฟ้าสว่างกว่าทุกวัน เสียงน้ำในลำธารยังคงไหลเรื่อยๆ เสียงสัตว์ป่าร้องก็มีให้ได้ยินเป็นระยะ พวกเต็กๆ เข้านอนแต่หัวค่ำ เคนสังเกตเห็นว่า พวกเขารู้สึกกระสับกระส่าย นอนไม่หลับ เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เคนเองก็เช่นกัน เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ การปฏิบัติไม่ออกไปช่วยตามหาเมียของ จาคู มันเหมือนกับว่า เขาไม่มีน้ำใจ

“พวกเธอยังไม่หลับกันอีกหรือ?”

“ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ เคนไม่เคยเล่านิทานให้พวกเราฟังเลย” ลังซ์ พุดเชิงตัดพ้อ “ที่บ้านนะ หง่อมจะเล่าให้ฟังเกือบทุกคืน”

“ก็ฉันไม่ใช่เด็กเล่านี้”

“เล่าอะไรก็ได้ ที่จะหนุนหาคิดถึงบ้าน เรื่องสมมุติก็ได้” โสนน้อย ข้อนวอนอีก

เคนเงยบเสียง แล้วถอนหายใจ รวากับว่าเขายอมจำนนอะไรบางอย่าง “ถ้าพวกเธอ อยากจะไปจริงๆ ตอนนี้ ฉันก็ไม่ห้ามแล้วละ”

“จริงๆ นะเคน”

เสียงเด็ก ๆ พุดออกมาพร้อม ๆ กัน จนเคนรู้สึก ตกใจและแปลกใจเล็กน้อย ลังซ์ แสดงอาการดีใจ เพื่อน ๆ ก็ดีใจตามไปด้วย

“ฉันมีเพื่อนสนิทอยู่คนหนึ่ง ที่จะอุปการะพวก เธอต่อจากฉัน เขาอาจจะเป็นแม่ที่ดีของพวกเธอ ได้”

“ไม่เอา เค็ดย อยากรได้แม่จริงๆ”

“โสนน้อย ก็เหมือนกัน”

“ฉันหมายถึงว่า เขาอาจจะพาพวกเธอ ไปส่ง ต่อให้ถึงบ้านนะ”

“เขาเป็นใคร? อยู่ไกลไหม?” ลังซ์ ถาม

“อยู่อีกเมืองหนึ่ง เมื่อเธอหลุดออกจากป่า บ้างๆ นี้ไปได้ ให้ไปหาหัวหน้าเผ่า ของอีกหมู่บ้าน หนึ่ง ชื่อ พันตุ เขาจะรอเธออยู่ เขาจะช่วยเหลือ ทุกอย่างที่คุณต้องการ”

“เคน จะไปกับพวกเราไหม?” ลังซ์ ถามด้วยความห่วงใย “เคน ไม่คิดถึงครอบครัวเหรอ?”

เคนไม่ตอบ เขาไม่ยอมให้พวกเด็ก ๆ ไร้พิน ความหวังของเขา เพราะนั่นเท่ากับตอกย้ำความ หวาดกลัว ความน้อยเนื้อต่ำใจ และปลุก

ความแค้นเคืองขึ้นมามาก พวกเด็กๆ รู้สึกดีใจมากกว่า ที่จะไปสนใจอดีตของเคน พวกเขาจึงเลิกถามเข้าซึ่งกวนใจ คินนี่เด็กๆ คงนอนหลับฝันดี และมีความสุข

เคน ลังเกตเห็นว่า ตั้งแต่เขาเลี้ยงอุปการะพวกเด็กๆ มา เขาไม่เคยเห็นพวกเด็กๆ มีรอยยิ้มที่สดใสเท่าวันนี้เลย เคนถอนหายใจ ไม่ใช่เพราะหนักใจ แต่แสดงความยินดีกับเด็ก ๓ คน เพราะมันถึงเวลาแล้ว ที่พวกเขาจะไปจากที่นี่เสียทีเปล่าเลย เคน ไม่คิดจะผลักดันพวกเขาหรอก แต่นึกถึงอนาคตของพวกเขา เห็นใจพวกเขา ที่อยากจะกลับไปหาครอบครัว ได้พบพ่อแม่จริงๆ ก่อนหน้านั้น พวกเด็กๆ มักจะรบเร้าให้เขาพาออกไปจากที่นี่ แต่เขาก็ปฏิเสธทุกครั้ง เป็นเพราะว่ามันยังไม่ถึงเวลา

แต่วันนี้ เขาประเมินแล้วว่า พวกเด็กๆ พร้อมที่จะออกไปเผชิญหน้า กับอุปสรรคได้อย่างไม่หวั่นเกรง สิ่งที่เขาห่มเทฝึกสอนให้ เขาก็ได้ถ่ายทอดให้จนหมดสิ้นแล้ว ไม่ว่าจะป็นวิชาต่อสู้ การป้องกัน การเอาชนะศัตรู โดยเฉพาะสังข์ เขาเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดกว่าเพื่อน รับการฝึกสอนได้ทุก

กระบวนยุทธ์ เรือนรู้ทุกเวทย์กมล เคี้ยว เก่งด้าน
สมุนไพร ส่วนการหลบหลีกระว่างหลัง โสณน้อยก็
ไม่น้อยหน้า ถ้าพวกเขาอยู่ร่วมเดินไปด้วยกัน
เคนก็รู้สึกเบาใจ

และอีกอย่าง การเลี้ยงดูเด็ก มันไม่ใช่วิถีชีวิต
อิสระของเขา แต่กลับสร้างภาระผูกพัน ความรัก
ความห่วงใย ระหว่างเขากับเด็กๆ เคนรู้สึกถ้า ถ้า
เขาไม่สามารถปกป้องพวกเขาได้ ให้พ้นอันตราย
จากสัตว์ร้ายและพวกภูติปีศาจได้แล้วละก็ เขาจะ
เสียใจมาก นี่แหละ คือนิสัยที่แท้จริงของเขา

เคน รวบรวมอาสาสมัครพี่เลี้ยง ที่จะไปส่ง
เด็ก รวมได้ ๖ คน มี จาอู เป็นหัวหน้า แล้วก็ ชู
อิง กาก้า บันตู และ มาลา เป็นลูกสมุนร่วม
เดินทาง สำหรับ จาอู และคนอื่นๆ ที่อาสาไปครั้งนี้
นี่ เขาตั้งใจจะออกไปช่วยตามหาเมียด้วย ถ้าพบ
ระหว่างทางเขาจะได้พากลับบ้าน อีกเหตุผลหนึ่ง
คือ พวกเขาเชื่อว่า เคน มีเวทย์มนต์ ที่จะช่วยให้
พวกเขา หาทางออกจากหมู่บ้านนี้ได้

วันนี้ คงเป็นวันสุดท้ายแล้วสินะ ที่เคนจะได้
เห็นหน้าเด็ก ๆ

ตั้ง เค็ย โส่นน้อย จัดเก็บข้าวของ เสื้อผ้า อาหารแห้ง น้ำ อาวุธ ยา พร้อมที่จะออกเดินทาง ยิ่งพอมีเวลาเหลือ พวกเขาหยอกล้อเล่นกัน อย่างมีความสุข เคน นั่งอยู่ที่โซฟาหินหน้าบ้าน มองดูพวกเขาอย่างเอ็นดู ชื่นชมในความเก่งกล้า อดทน เข้มแข็ง ของพวกเขา แต่ก็อดใจหายไม่ได้ สามปีแล้ว ที่เด็กทั้งสาม ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา เสียงหัวเราะเล็กๆ ไสๆ เสียงพุดจา ฉอเลาะอ่อนหวาน เคน มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก แต่จากนี้ต่อไป ทุกอย่างก็จะหวนกลับไปอยู่ในสภาพเดิม เคนอดที่จะหวนใจไม่ได้

ตั้ง จัดของเสร็จแล้ว เดินมาหาเคน “แน่ใจนะว่าจะไม่ไปกับพวกเรา?”

เคน ยื่นมือไปจับไหล่ของตั้ง “เธอโตขึ้นมาก และก็ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น” แล้วก็วิ่งเข้ามาโอบกอด

“เคน ยังไม่ตอบเลย ทำไมไม่ไปกับพวกเรา?”

“ที่นี่ มันเป็นบ้านของฉัน และก็เป็นที่บ้านของพวกเขาด้วย แต่พวกเขามีพ่อแม่ที่รออยู่ แต่ฉันไม่มีและฉันก็รักป่าเขา ถ้าหาร เหมือนเป็นพ่อแม่ของฉันเหมือนกัน ฉันจึงต้องอยู่ที่นี่ยังไงล่ะ”

สังข์ ทำหน้าเศร้าๆ แล้วเดินผละไป มีความลับหลายอย่าง เกี่ยวกับ เคน ที่พวกเด็กๆ ยังไม่รู้ เหตุผลที่เขาบอกกับสังข์ไป เป็นเพียง ข้ออ้าง เพื่อให้เด็กเข้าใจว่า มันคือเหตุผล ที่เขา ต้องอยู่ที่นี้ต่อไป

...

มโนภาพ น้องชายถูกจับทรมาน ก่อนถูก ไฟฟ้าช๊อตตาย ที่ห้องแล็บ ภาพผู้คนที่ตกเป็น ทาส ถูกใช้งานในโรงงานทาส รวากับเป็นหุ่นยนต์ ภาพคนป่วยเพราะพิษเคมี มีให้เห็นเกลื่อน เบื้องหลังของสตรี ที่โอบกอดเขา แต่เบื้องหน้า ของเธอคือโรงงานทาส มันเป็นความสำเร็จและ ยิ่งใหญ่ของเธอ แต่มันเป็นความเจ็บปวดร้าวลึก ของเขา เพราะเขาเอง ก็มีส่วนร่วมในการสร้างสิ่ง ต่างๆ ที่อยู่เบื้องหน้า ของสตรีผู้เป็นภรรยา

นาเคนทร์ มองวัตถุทรงกระบอกลีดำรูป สามเหลี่ยม ที่ภรรยาห้อยติดตัวไว้ชิ้นหนึ่ง กับอีก ชิ้นหนึ่งที่อยู่ในมือของเขา มันเป็นความสำเร็จที่ น่าภาคภูมิใจ ที่เขากับภรรยาผู้นี้ ร่วมกันสร้างมัน ขึ้นมา มันเป็นสิ่งประติษฐที่ก้าวหน้าที่สุด ที่ไม่ว่า นักวิทยาศาสตร์คนใดในโลก ก็ไม่สามารถสร้างมัน ขึ้นมาได้ แต่ดูเหมือนว่า ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

ก็ไม่ได้ทำให้เธอพอใจ เขาเริ่มมองเห็นขุมทรัพย์ ที่
เกิดจากความร้ายกาจ ความบ้าคลั่งอำนาจ ของ
ภรรยา

นาเคนทร์ รู้ดีว่า สิ่งประตักษณ์ที่สร้างขึ้น มัน
อาจจะทำลายตัวเธอ และตัวเขาเอง ตลอดจนทุก
สิ่งทุกอย่างในจักรวาลพิภพ หากมีผู้นำมันไปใช้
ในทางที่ไม่ถูกต้อง สมองกิเลสอึดตายันบ้าคลั่ง
และนี่คือสาเหตุที่เขาต้องตัดสินใจ ทำบางสิ่ง
บางอย่างลงไป

เขารู้สึก เหมือนถูกผลักออกมาจาก ประตู
รูปทรงกลม ให้มายืนอยู่ตรงหน้าซุ้มประตูทางเข้า
ของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ประตูนั้น สร้างขึ้นจากแท่ง
หินสองก้อนที่เป็นเส้า ส่วนอีกก้อนหนึ่งวาง
ซ้อนทับอยู่ข้างบน ที่เส้าหินทั้งสองข้าง ถูก
แกะสลักเป็นรูปใบหน้าคนป่า และเขาถือ
สิ่งประตักษณ์ไว้ในมือ

...

จาก ชู และอาสาสมัครพี่เลี้ยงคนอื่นๆ มา
พร้อมกันแล้ว ทุกคนมีสัมภาระและอาวุธ พร้อม
ออกเดินทาง เต็มทั้งสามคน และคณะพี่เลี้ยง มา

ยื่นรวมกัน เพื่อรอฟังคำสั่งจากเคน เคน มอบของ
สำคัญสิ่งหนึ่งที่อยู่ในซองหนัง ไว้ให้ สังข์ถือไว้

“นี่เป็นของสำคัญ มันจะพาพวกเธอ ออกไป
จากหมู่บ้านนี้”

สังข์ หยิบมันออกมาดู เป็นโลหะสีดำ
ทรงกระบอก ปลายด้านหนึ่งเชื่อมติดกัน ปลายอีก
ด้านหนึ่ง ยื่นเป็นแฉกออกไป ด้านละเท่าๆ กัน
สามอัน แต่ละอัน มีขนาดเท่าหัวนิ้วโป้งมือ ยาว
สามนิ้ว ที่ส่วนปลายของแต่ละแท่ง เป็นรูปทรง
กรวยแหลม ที่ส่วนปลายจะมีหลอดไฟแอลอีดีติด
ตั้งอยู่ แต่หลอดจะกระพริบสว่างเพียงหลอดใด
หลอดหนึ่ง คุณคล้ายกุญแจสำหรับเปิดเครื่อง หรือ
เป็นอาวุธ หรือว่าจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ ก็ไม่อาจคาด
เดาได้ แต่เมื่อกำมันไว้ในอุ้งมือ มันจะมีปลาย
แหลมโผล่ออกมานิดหนึ่ง มันถูกบรรจุไว้ใน
กระเป๋าหนังสีดำ

“มันใช้ยังไง?” สังข์ สงสัย

เคน จับมันวางนอนราบบนฝ่ามือ แล้วหมุน
ตัวไปรอบๆ ไฟแอลอีดีที่ส่วนปลายด้านหนึ่ง จะ
สว่างและดับสลับกันไป เมื่อจับมันเปลี่ยนทิศทาง
ไป

“ให้พวกเธอ เดินไปตามทิศที่อยู่ตรงข้าม กับ
ปลายแหลมไฟระพริบนี้” เคน บอก

“ให้พวกเราแล้ว เคนก็ไม่มีใช้นะสิ”

“ฉันไม่มีไม่เป็นไรหรอก แต่พวกเธอจำเป็น
กว่า เพราะถ้าไม่มีมัน พวกเธอก็จะหลงทิศออก
จากหมู่บ้านนี้ไม่ได้”

“แล้วเราจะเรียกมันว่าอะไรล่ะ?” เค็ดย รำพึง
เบาๆ ด้วยความฉงน

เคน มอบสิ่งของสำคัญให้กับพวกเด็กๆ เขา
ตัดสินใจแน่แล้วว่า ที่นั่นแหละที่เหมาะสมสำหรับเขา
ที่สุด และไม่อยากเห็นใคร ถูกคุมเข้ามาในหมู่บ้าน
สิ่งนี้อีกต่อไป เจ้าสิ่งนี้จะไร้ความหมายทันที เมื่อ
มันไม่ได้อยู่ที่นี้ หมู่บ้านนี้ก็จะถูกปิดตายไปชั่วกาล
นาน

เคน ลังกำชับ

“เมื่อพบหัวหน้าเผ่า พันตุ จากุและคนอื่นๆ ก็
หมดหน้าที่ เขาจะพาพวกเธอ ไปหาเพื่อนของฉัน
อีกต่อหนึ่ง เข้าไปให้ถึงตัวเขา แล้วบอกว่าเป็น
ของ นาเคนทร์ เพื่อขอร้องให้เพื่อนเก่าช่วย ตามที่
เคยสัญญาไว้”

จากนั้นก็ยื่นท่อไม้กลมๆ ยาวจากพื้นถึง
หน้าอก และอุ้งบรรจุลูกดอก ให้แก่ จาอู

“ลูกดอกนาคา!” จาอู อุทาน เมื่อรับมันไว้ใน
มือด้วยสีหน้าที่มุ่งมั่น

“นี่คือตัวแทนข้า พาเด็กๆ ไปให้พ้นจากป่า
ขอบใจมากนะ จาอู ขอให้เดินทางปลอดภัย”

เคน สวมกอด สังข์ เคี้ยว และ โสณน้อย
พวกเด็กๆ ก็ล้อมหัวชนกับไหล่ของเคน เพื่อกล่าว
อำลา กอดนี้คงเป็นกอดครั้งสุดท้าย มันสร้าง
ความอบอุ่นมากที่สุด เท่าที่เคนเคยได้รับ อยากให้
ช่วงเวลาที่มีความสุขเช่นนี้ ยาวออกไปอีก

“เคน พวกหนูต้องไปจริงๆ แล้วนะ” สังข์
เอ่ยคำลา

“เคี้ยว จะไม่ลืมเคน ขอขอบคุณที่เลี้ยงหนู
ขอบคุณมากนะเคน”

“หนูสัญญา หนูจะกลับมาหาเคนอีก แล้วจะ
เอาเสื้อผ้าใหม่ๆ มาให้” โสณน้อย กล่าวอำลาเป็น
คนสุดท้าย เคน รู้สึกดีที่มัน เริ่มมีน้ำตาซึม เขาพูด
เบาๆ ด้วยเสียงต่ำ และจริงจัง

“ฟังฉันให้ทีนะ ที่นี้ไม่เหมาะกับพวกเธอหรอก
ไปเถอะ พวกเธอต้องไปให้ถึงที่หมาย ตามหาพ่อ
และแม่ให้เจอ ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน” เคน ดั่งเสียง
ด้วยน้ำเสียงที่เศร้ากว่าทุกครั้ง

แท้จริงแล้ว การปล่อยให้พวกเด็ก ๆ
เผชิญหน้ากับโลกที่เป็นจริงคราวนี้ แต่เคนก็รู้สึก
ไม่มั่นใจเท่าใดนัก แม้ว่าพวกเขาจะมีอาวุธไว้
ป้องกันตัว มีภูมิคุ้มกันที่ดีพอก็ตาม แต่มีสิ่งหนึ่ง
ซึ่งเขาไม่อาจบอกแก่เด็ก ๆ หรือ คณะพี่เลี้ยงได้
เมื่อต้องเผชิญกับมันจริงๆ ไม่มีผู้ใดต้านทานพลัง
ของมันได้ แม้ว่าจะมีอาวุธที่แข็งแกร่ง หรือมี
เกราะคุ้มกันที่มั่นคงเพียงใดก็ตาม เขาได้แต่
ภาวนาว่า ขออย่าได้เผชิญหน้ากันมันก็แล้วกัน
เคน มองตามหลังพวกเด็ก ๆ และคณะ เดินจากไป
จนลับสายตา

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๕ ประตุมายาแห่งป่า
(บทที่ ๕ ภูตร้ายในป่ามรณะ)
กลับไปที เว็บบทสมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>